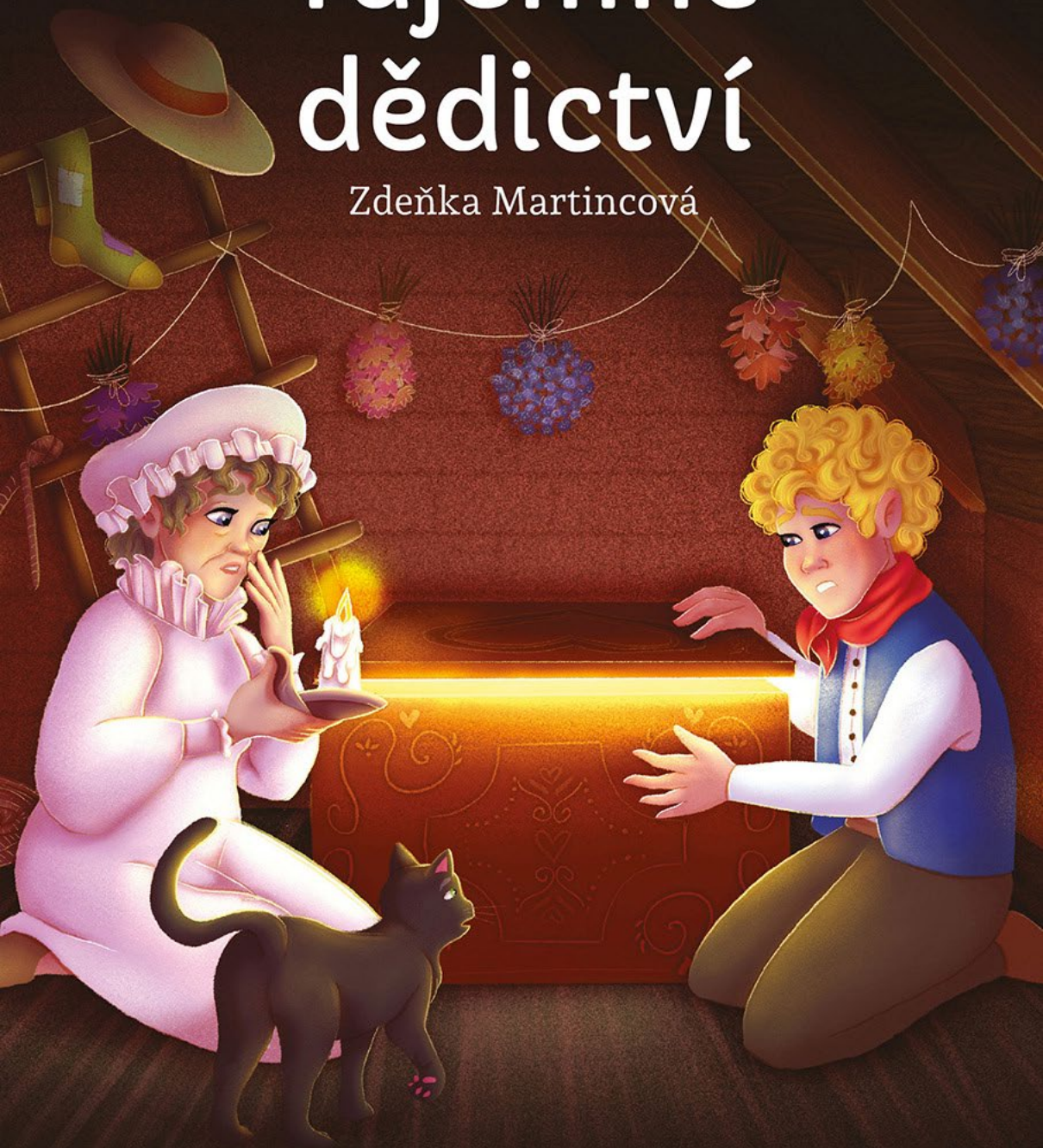

Tajemné dědictví

Zdeňka Martincová

Tajemné dědictví

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zdeňka Martincová
Tajemné dědictví – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tajemné dědictví

Zdeňka Martincová

● ■ **pointa**

Tajemné dědictví je volné pokračování
pohádkové knihy **Obchod paní Tlusté**, ale číst
jej můžete i samostatně. Záleží jen na vás,
do které se pustíte jako první.

O porouchaném gramofonu

Jaroslav byl statný mladý muž se světlými kudrnatými vlasy, tmavě modrýma očima a nakažlivým úsměvem. Pocházel z malebné vesničky mezi dvěma kopci a žil se svou maminkou na statku, kde chovali krávu, kozu, králíky a slepice.

Jaroslav a jeho maminka se o své hospodářství společnými silami oddaně starali. Občas se museli ohánět, aby

vše zvládli, jelikož práce na statku bývá náročná a oni na to byli jen sami dva. Jaroslavův otec zemřel už před lety. Nikdy se ale nemuseli o své přežití obávat, neboť měli dobré sousedy, kteří jim v případě nouze pomocnou ruku podali.

Jejich dny poklidně plynuly a zdálo se, že jsou tak spokojení. Jaroslav po večerech lehával v trávě před domem a pozoroval hvězdné nebe. Rád si představoval, jak putuje světem a prožívá jedno dobrodružství za druhým. Tajně doufal, že se něco stane a jeho život nabere jiný směr.

Té noci své přání poprvé vyslovil nahlas. Překvapeně zamrkal, když uviděl padat hvězdu. To ještě netušil, co se brzy přihodí...

Příští noc Jaroslava probudily podivné zvuky. Hbitě vyskočil z postele, zapálil svíci, kterou měl po ruce, a vydal se prozkoumat dům. Na chodbě se srazil s maminkou, které to tajemné kvílení také nedalo spát.

„Odkud pochází ten rachot?“ zeptal se Jaroslav.

„Myslím, že z půdy,“ odpověděla maminka.

Společně vystoupali po schodech. Jaroslav po krátkém zaváhání opatrně otevřel dveře a plamen svíce ozářil nevelkou zaprášenou místnost. Nacházelo se tu mnoho starých věcí, jen tak ledabyle poskládaných. V rozích visely pavučiny a okno bylo zašpiněné. Nikdo už tu dlouho neuklízěl.

Překročili práh. Dřevěná podlaha jim zavržala pod nohama, jako by je vítala. Pohlédli nalevo ode dveří a tam to uviděli...

„Kde se tu vzala ta věc?“ zajímal se Jaroslav.

„To je starý gramofon. Netušila jsem, že ho stále máme,“ odpověděla maminka.

Gramofonová deska se pomalu otáčela a z mosazné trouby, která trčela z gramofonu jako legračně zakroucený trychtýř, vycházel příšerný rámus! „Grrr... vruuum... uííí...“

„Jak ten přístroj zastavit? Vždyť se z toho brzy zblázníme!“ stěžoval si Jaroslav a při tom si rukama zakrýval uši. „K čemu vůbec slouží?“

„Přehrává hudbu. Nebo by alespoň měl. Tvůj dědeček u něj po večerech sedával a poslouchal své oblíbené písně. Nejspíš bude jen porouchaný! Já jej vypnu,“ řekla maminka a hned to také udělala. Hluk však neustal, naopak zesílil!

Oba už byli z té situace rozladění. Těšili se do postele. Vždyť za rozbřesku musejí vstávat, aby se postarali o zvířata!

A tak Jaroslav, odhodlaný přístroj rozbít, přinesl kladivo. Při první ráně jako by však narazil na kámen. A na desce ani škrábanec! „Jak je to možné?“ divil se. Nakonec ztratil trpělivost docela a gramofon vyhodil ze střešního okna.

Nastalo ticho.

„Konečně!“ radoval se. Oprášil si spokojeně ruce. „Ráno uložím gramofon do stodoly k ostatním nepotřebným krámům, aby se nám před domem nepovaloval. A teď už si pojdme lehnout, maminko.“

Popřáli si dobrou noc a opět se uložili ke spánku.

Jaroslav si myslel, že je po problému, jenže další noc je podivné zvuky opět probudily...

Vyběhli na půdu a nemohli uvěřit svým očím. Gramofon byl na stejném místě, odkud ho Jaroslav včera vyhodil!

„Kde se tu vzal? Jak je to možné? Vždyť jsem ho ukládal do stodoly!“ kroutil Jaroslav nechápavě hlavou. „Tys ho sem vrátila, maminko?“

„Ne. Jsem stejně překvapená jako ty!“

„Copak tu máme zlé šotky?“

Maminka se pokřižovala. „Tady nezůstanu ani chvíli!“

Jaroslav si povzdechl. *Co teď?* přemýšlel. Nakonec dostal nápad. „Je teplá noc, tak přespíme venku. Zítra přivedu pomoc,“ řekl rozhodně.

Maminka pokývala hlavou na souhlas. „Venku se budu cítit bezpečněji. A pokud by se ochladilo nebo by přišel déšť, můžeme si ustlat u kozy Rózy v chlívku. Místa je tam dost.“

Jak řekli, tak také udělali. Nechali gramofon gramofonem a uložili se ke spánku pod širým nebem. Podivné zvuky sice ustaly, přesto nějakou dobu trvalo, než se jim podařilo usnout. Tížily je obavy...

Na druhý den zavolal Jaroslav šikovného řemeslníka, který dokázal opravit téměř cokoliv. Doufali, že on jejich problém vyřeší.

Řemeslník gramofon prohlédl zkušeným okem. „Nic s ním není. Zkusím ho pořádně vyčistit. Nejspíš je jen zanesený od prachu. Je to ale parádní kus! Dnes už se takové nevyrábějí. Máte velké štěstí!“ rozplýval se muž nad starožitností.

„A nechtěl byste si ho vzít, když se vám tak líbí? Nám se tu jen zbytečně povaluje...“ chopil se Jaroslav příležitosti. *Možná gramofon potřebuje majitele, který jeho kvality lépe ocení, když je tak újimečný!* pomyslel si mládenec.

Řemeslník jeho nabídku s radostí přijal.

Jaroslav i maminka si mohli oddechnout.

Z půdy však zaslechli podivné zvuky i třetí noc...

Gramofon byl opět na svém místě. Ani je to příliš nepřekvapilo.

Jaroslav přístroj zamyšleně pozoroval. „Jako by se nám snažil něco říct. Ale co?“ Rozhlížel se po půdě.

Maminka se zase pokřižovala. „Aby si tak s námi zlí duchové zahrávali!“

„Máme tu snad něco objevit?“ přemítal mládenec a mnul si při tom bradu. Jak se pohyboval po místnosti, všiml si, že se hlasitost zvuku mění. Čím hlučnější gramofon byl, tím víc se blížil k odhalení té záhady? Vtom mu padl zrak na truhlu v nejtmaším rohu místnosti. Musela být pootevřená, protože z ní vycházelo slabé světýlko. Vydal se k ní. Copak se uvnitř ukrývá?

Jakmile nadzvedl víko truhly, nastalo ticho. Na dně našel nový kabát, zlatý kompas s poškrábaným sklem a portrét.

„Kdo je na tom obrázku?“ zeptal se.

Maminka se usmála. „Tvůj děda Kryštof. Velký milovník hudby, cestovatel a vypravěč příběhů. Ten zlatý kompas mu patřil.“

„Je snad rozbitý? Proč se jeho střelka otáčí jako vteřinová ručička hodinek?“

„Nemyslím si, že by byl rozbitý. Nejspíš jen hledá nového majitele, který by vyprávěl příběhy každému, kdo chce naslouchat.“

Náhle se kompas objevil v Jaroslavově dlani.

„Zdá se, že svého majitele už našel,“ řekla maminka a v očích jí zajiskřilo.

„Co to znamená?“

„Že bys měl vyrazit do světa. Kompas tě povede. Nasbírej zkušenosti, získej životní moudrost, o kterou se pak se svými posluchači ve svých příbězích podělíš...“

„Ale copak bych mohl do světa vyrazit a tebe tu nechat samotnou? Práce je tu jako na kostele, akorát by ses tu udřela,“ vyjádřil Jaroslav své obavy.

„Však se nebudeš světem toulat věčně! O mne se neboj, já si poradím. Sousedovic kluci, Janek a Toník, už odrostli

a hledají, kde by zkušenosti nabrali a krajíc chleba a hrnek dobrého mléka dostali. Navíc mají ke zvířatům vřelý vztah. Jistě mi budou na našem statku dobrými pomocníky.“

„Jsi si tím opravdu jistá, maminko? Mohl bych svou cestu ještě odložit...“

„A co když zase spustí gramofon ten příšerný rámus? Nevyhrával nám tu po tři noci jen tak zbůhdarma, to mi můžeš věřit!“

„Dobrá tedy, hned zítra půjdu,“ řekl Jaroslav.

„A když už v tom širém světě budeš, poohlédni se rovnou po nějaké nevěstě. Věk na ženění už máš!“ zamrkala na něho.

Jaroslav jen mávl rukou. Svatba ho pranic nezajímala, zato se velmi těšil, co na něho za hranicí jeho rodné vesnice čeká. Vzpomněl si na své přání a padající hvězdu. A pak se usmál.

Sotva se první sluneční paprsky dotkly země, vyprovodila maminka Jaroslava před dům. Pomohla mu do nového kabátu, jenž mu sahal ke kolenům a padl mu jako ulitý. Pak mu podala uzlík s tvarohovými buchtami na cestu a se slzami v očích se s ním loučila.

„Dávej na sebe pozor, Jaroslave, a dobrým duším pomáhej!“ volala za ním maminka.

Jaroslav pokýval na souhlas a naposledy jí zamával. V očích se mu zaleskly slzy. Těšil se na nová dobrodružství, přesto se mu po domově bude stýskat.

O dvou sestrách

Bylo jedno malé království, ukryté za hustým lesem, v němž se před osmnácti lety narodily dvě princezny. Dvojčata, která se však vzhledem ani povahou nepodobala.

Lída měla vlasy dlouhé a světlé jako len a oči modré jako moře. Ráda pletla, vyšívala a zámecké pokoje zdobila barevnými záclonkami, nadýchanými polštářky, krásnými obrazy a čerstvými květinami, takže místnosti působily útulně a příjemně to v nich vonělo.

Míla měla vlasy krátké a tmavé a oči černé jako noc. Ráda přemýšlela a důležité myšlenky si zaznamenávala do svých deníků. Neustále něco četla a studovala. Snad v každém pokoji stála knihovna plná zajímavých knih. A protože princezna moudrá a ctižádostivá byla, pomáhala svým královským rodičům spravedlivě vládnout.

Sestry spolu dobře vycházely a navzájem se doplňovaly. Pokud se někdy pohádaly, po chvíli se zase udobřily. A tak si tu všichni spokojeně žili. Až se jednoho dne cosi přihodilo...

Obě princezny byly najednou jako vyměněné. Od rána do večera se jen hádaly. Králi i královně se kvůli těm neustálým sporům udělaly na čele vrásky.

„Jak děvčata jenom udobříme?“ zeptali se rádců.

Ti jen bezradně pokrčili rameny.

O osud království obávali se královští rodiče i poddaní.

„Dřív jedna bez druhé nemohla být, teď spolu v jedné místnosti nevydrží. Křičí na sebe, obviňují se, dokonce po sobě házejí věcmi. Kuchařka má na hlavě velkou bouli, protože nestihla včas uskočit před Lidiným střevícem! Nesměj se, drahý, vždyť i sloužící nám vyhrožují, že jestli

se situace rychle nezlepší, půjdou si službu hledat jinač. Co s tím?“ ptala se královna svého chotě. Slzy si při tom hedvábným kapesníčkem otírala.

Z věčného hašteření už byli všichni na zámku k smrti unavení! Jak tohle jenom dopadne?

Jaroslav vykročil do světa a se zájmem se rozhlížel po okolí. Tráva mu náhle připadala zelenější a voňavější, stromy vyšší a košatější než u nich doma. I ptáci jako by zpívali radostněji. Pískal si do kroku spolu s nimi a napjatě očekával, co úžasného se přihodí. Jenže dlouho nepotkal ani živáčka...

To se ovšem změnilo, jakmile dorazil do města. Z okolních domů k němu doléhaly hlasy jejich obyvatel. Ve vzduchu cítil rozličné vůně – libé i nelibé. Blížil se čas oběda. Na náměstí, které se rozkládalo na ploše větší než jeho vesnice, se konal farmářský trh. Obchodníci hlasitě vychvalovali své zboží, aby nalákali zákazníky. Davy lidí proudily sem a tam, sotva se jim stačil vyhýbat.

Když si u pekaře vybíral křupavé houstičky, aby utišil hlad, zaslechl zvěsti o království za hustým lesem, nad kterým visí jakási kletba. Sloužící prý ze zámku odcházejí a raději hledají službu jinde. Jaroslav zaplatil pekaři za housky, vyptal se jej na cestu do onoho prokletého království a ihned se tam vypravil. Chtěl zjistit, jestli jsou ty řeči pravdivé. Třeba by mohl pomoci...

Do královského zámku se dostal až překvapivě snadno. Strážným u brány namluvil, že se jde ucházet o práci. Věděl, že nemají dostatek personálu, a tak dobrého sloužícího jistě

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajemné dědictví.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.